

Marie elskede, trofast og inderligt, med et reent Hjertes hele Varme. Hun havde aldrig fundet nogen Veninde blandt de unge Piger, hun kjendte; de forstode ikke hende, men hun forstod altfor godt dem. Derimod havde hun fundet en Barndomsven, ærlig og trofast; som Børn havde de leget sammen, deelt hinandens smaa Sorger og Glæder, og holdt saameget af hinanden. Senere, da de bleve voksne, var dette Venkab ikke kølnet; tværtimod, med Alderen kom Erkjenbelsen af, hvor uundværlige de vare for hinanden; de lærte at maale Dybden af deres Følelser, og vidste nu, at Barndom og Venkab havde forvandler sig til Ungdom og Kjærlighed; de lagde ikke Dølgemaal derpaa; Følelsen saa i deres Blik, Tanken paa deres Læbe. Og de Gamle havde Intet derimod; de velsignede denne Forbindelse, det vidste Hver og En, som kjendte Marie og Johan.

Han var ogsaa et Barn af fattige Forældre, han var ærefjær og stolt, som Marie; det ene af disse Hjertes var jo et Edder af det andet. Han var flittig og stræbsom, kæmpede for at bane sig en Fremtid, hvor Marie ikke skulde forfølges af Sorg og Mangel, hvor hun skulde blomstre i luttet Solfin. Han var Snebkersvend, som Frederik, havde nu i to Aar rejst paa sin Profession, og Marie ventede ham tilbage hver Dag, men med hvilke Følelser! Hvorledes saa hun nu det Dieblis nærme sig, der i to lange Aar havde været Maalet for alle hendes Tanker, alle hendes Suffer! Hvad vilde han sige, naar han hørte, at hendes Broder var en straffet Tyv, at hendes Navn var brændemærket . . . han, der var saa ærefjær! Vilde han ikke forstøde hende? Og var det ikke med Grund? — O, hvor kunde man misunde hende det simple, lille Træfors med de Elskedes Navne! Snart skulde den stille Glæde i det glemmes, udslettes af en ny Prøvelse, større end den, hun nu bar uden Taarer og Klage.

Dagen nærmede sig, da Frederik atter vilde komme paa fri Fod. Med hvormegen Længsel havde hun ikke imødebet denne Dag; ingen Klage, ingen Bebreidelse skulde komme over hendes Læbe, Intet, Intet uden Kjærlighed. Med uendelig Kamp, med de største Opoffrelser, negtende sig det Alernødvendigste, havde hun sammenparet en lille Sum. Den skulde han have; han skulde, som andre Haandværksvende, reise paa sin Profession, see sig om i Verden, glemme sine flette Venner og blive et godt Menneffe. Hvor denne Plan opmuntrede og trøstede hende! Hvor hun byggede paa den, Nat og Dag! Hun kjendte jo hans svage, men gode Hjerte; naar han først var løstrevet fra sin nuværende Omgang, naar han var borte, langt borte, saae fremmede Egne og al Guds Herlighed, saa vilde han atter blive sig selv, atter saae Lyft til Livet og det Gode.

Det var mørkt; det regnede og stormede. Hun stod udenfor Fængselsporten, kun indhyllet i et lille, tyndt Tørflæde. Hun skjælvede af Frygt og Kulde, hendes Tænder klapprede, men hun sølte det ikke; hendes Zine vare fæstede paa Døren . . . den store flumte Dør . . . de hang ved den, som Forbryderens ved Dommerens Læber. „Hvad vilde de udtaale, Liv eller Død?“ Døren gik op. En Skikkelse nærmede sig med tunge Trin; det var ham, ham! Marie kunde ikke tale; Stemmen svigtede, Ordene døde paa hendes Læber. Hun pressede Haanden mod Brystet og hulkede krampagtigt.

„Er det Dig, Marie? Stakkels Marie!“ Han greb hendes kolde Haand og kyssede Taarerne af hendes Zine; hun slyngede Armene om hans Hals, saae paa ham, som havde hun aldrig seet ham før, og hviskede: „Min Broder, min stakkels Broder!“

„Hvad sige de Gamle?“

„De velsigne os fra deres Himmel.“

Næste Søndag gik de Begge i Kirke. Hvor hun var glad! Han havde jo lovet hende, at blive et andet, et bedre Menneffe. Reise vilde han ikke; han vilde ikke forlade hende, ikke lade hende blive ene tilbage; han vilde arbejde for hende, beskytte hende. Hvor hun var lykkelig! Med rødmende Kinder, med sukkende Blik, gik hun ved hans Side. Det var ikke Skam, ikke Blusel over den straffede Forbryder, der stod prentet i hendes Træk, det var Glæde, Taknemmelighed over den tabte, men gjensundne Broder. Hun saae ikke, hun sølte ikke de nysgjerrige, spottende Blikke, der fulgte dem. Hun hørte ikke de bidende, ondskabssfulde Bemærkninger, der bleve yttrede om dem; hun sølte, saae og hørte Intet, uden ham og Gud, som havde givet ham tilbage til hende.

Fra Kirken gik de til Graven. Der gjentog han sit Løfte, der mødtes deres Taarer i det forte Jumb, der saae deres Forældre ned paa dem . . . med Glæde? . . . Nei, for dem var Skoret oprullet, det Står, som vi Jordens Børn ikke formaae at gennemskue.

Og Dage og Uger gik. Endnu var der Fred; thi Haabet stod i fuld Knop.

En Aften sad hun i Halvørket. Broderen var ude; han havde været ude den hele Dag, han havde igjen tabt

Lyften til at arbejde. Marie saae det med stille Stræk, men hun sagde Intet; hun haabede, at hans bedre Jeg skulde vinde Seir; han havde jo lovet det, lovet det ved deres Forældres Grav. Lampen blev atter tændt, Synaalen støj ud og ind, Stingenes Perler hævede sig paa det hvide Tsi. Men alt som Tiden gik og ingen Trin lod sig høre, sagtedes Synaalens hurtige Bevægelse; Blikket blev uroligt og Haanden skjælvede. Hun lyttede ængstelig til hver lille Støi, reiste sig lidt og saae spørgende ud i Mørket; men intet Svar . . . Stillehed overalt. Det var en rædsom Nat; rædsom for den, der ventede med Angst i Hjertet . . . for den, der ventede forgyvedes. Og hvor var Frederik?

Han spillede og drak med sine gamle Venner; han havde glemt sit Løfte, det, som Forældrene havde grædt over i deres Himmel. — — —

Fra den brustne Sky paa den fortindhyllede Himmel bryder ofte en Solstraale frem. Johan kom tilbage med Mod, med Haab, med Ungdomskraft. Han opmuntrede, han trøstede hende, han havde Lægedom for alle hendes Saar. Hun vilde give ham hans Frihed tilbage, skjønt med bløende Hjerte. Han var stolt, han var ærefjær, han skulde ikke dele hendes Skjæbnel; han skulde vælge sig en Brud, der ikke kastede Skygge paa hans ærlige Navn. Hendes Hjerte var nærved at briste, da hun sagde ham Dette; men det maatte være saaledes . . . det var jo hendes Bligt . . . hendes Broder var fortabt, og hun var i Verdens Zine fortabt med ham . . . de maatte dele Skjæbne; men han, hvem hun elskede saa høit, skulde ikke dele den med dem. Han skulde atter være fri, hans Fremtid skulde ligge uplettet for ham, som hans rene, ærlige Hjerte.

Men vilde han modtage denne Frihed? . . . Nei! „Din Broder er endnu ikke fortabt,“ sagde han. „Stol paa Guds uendelige Naade; han kan endnu reddes. Gud har Langmodighed med alle os svage Jordens Børn; skulle vi da ikke indbyrdes have Langmodighed med hverandre? — Selv er Du reen og uplettet, som en Lilie, ingen Skygge kan hvile over Dig; lad Verden sige, hvad den vil — Dig kan den ikke belmitte, thi Du er reen, som en Guds Engel, og jeg vil aldrig forlade Dig.“

Det var en Solstraale midt i Sorgens Nat, en saadan, som aldrig Glædens Børn saae eller sølte.

Det var Sommer, ret en deilig Sommer: Blomster i Tusindtal, Fugleskor og Sollys. Marie sad og hvede. Hun havde saa travlt, saa travlt! Det var jo paa sit Udstyr, hun arbejdede. Sit Udstyr . . .? Ja, for hende var det saa rigt, saa stort; thi det saaes med Kjærlighedens Zine, det blev vurberet af et Hjerte, hvis Nymphed aldrig havde drømt om noget Eignende.

Og Johan? Hun havde ikke seet ham i flere Dage. Han arbejdede fra Morgen til Aften, for at de ret skulde have deres Frihed efter Bryllupet. De vilde besøge en Dufel, der boede paa Landet. Marie havde aldrig været paa Landet; hvor maatte der ikke være deilig — og Frederik skulde med, han vilde de ikke forlade; det var jo ham, deres forenede Kjærlighed vaagede over.

Hvorledes gik det ham nu? Der stod en Kamp i hans Hjerte, en frygtelig Kamp, som kun han troede at kjende. „Engang til,“ havde man sagt, da han blev sat paa fri Fod, „og det er Forbedringshuusstraf.“ — „Engang til!“ Disse Ord stode for ham Dag og Nat, vaagen og i Drømme. „Engang til!“ Og dog kunde han ikke modtaale Fristelsen; han kæmpede forgyvedes: Vennerne og deres flette Indflydelse havde atter saadet Magt over ham. Han kæmpede, og han skjulte sin Kamp for Alle; men der var En, der saae den, En, hvis Blik Kjærligheden gjorde klartseende, En, der elskede ham og med Skælven og Frygt fulgte hvert Skridt, han gjorde.

Det var Marie. I disse Dage vare hendes Tanker dog saa optagne af den nye Fremtid, hun gik imøde, at hun ikke saae Alt, hvad der foregik omkring hende, i det rette Lys; thi hun saae Alt gjennem Glædens Solfin. „Paa Søndag!“ lod det i hendes Hjerte. „Paa Søndag!“ Og det var som om en Verden af Haab og Lykke oprullede sig for hendes Blik, en Verden, hvor en dobbelt Kjærlighed skulde beskytte og bevare hendes Broder fra at falde tilbage i Synden. Hun drømte saa herligt, drømte Alt, hvad et reent og elskende Hjerte drømmer om sin Kjærlighed.

Og Søndagen nærmede sig mere og mere. Loverdagen kom. Hun sad og læste i sin Bønnebog, hun var saa inderlig bevæget; det var saa høitideligt i Himlens dybe Blaa, i Solens Smil og Fuglens Kvibred. Selv det gamle Stueuyp i Krogen slog saadanne høie, klare Slag.

Frederik traadte ind. Hans Blik foer uroligt om i Kammeret; hans Kinder vare blege, hans Læber tæt sammenpressede. Et dybt Suf hævede hans Bryst; han satte sig i den mørkeste Krog af Værelset og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Marie reiste sig. Der var kommen saa mild en Fred, saa dyb en Alvor over hende; hun vidste ikke selv . . . hun sølte sig saa underlig, som om hun ikke mere hørte Jorden til. Blidt nærmede hun sig Broderen, slyngede Armene om hans Hals

og trykkede ham til sit trofaste Hjerte. Han foer op, som stukken af en Slange, stødte hende ublidt fra sig og raabte vildt: „Rør mig ikke! Rør mig ikke!“

„Frederik!“ En skrækelig Anelse betog hende; hun kunde neppe spørge: „Ulykkelige, hvad har Du gjort?“

„Ja, Ulykkelige!“ — lo han vildt — „Forbedringshuuslem! Tugthauscandidat! Hvad har Du gjort?“ Han saut ned paa en Stol og hulkede som et Barn.

Der stod den unge, nye saa lykkelige Brud; der laa hendes Fremtids Slot i Ruiner; der svandt hendes lyse Drømme. Hun var atter vaagnet op.

Bleg og zittrende som en Beruset, famlede hun hen til Broderen, saut ned for hans Fødder og slyngede Armene om hans Knæ, som om hun vilde rive ham fra hende, som om hun vilde holde ham fast for hele Livet, og med en Stemme, ikke bebreidende, ikke haard, ikke klagende, men blød og bedende, saaledes som man tistaler et lille, ængstet Barn, bad hun ham aabne sit Hjerte for hende, hans eneste Veninde, og sige hende Alt. Og han gjorde det, med Zinene stirrende stift hen for sig, med huul, klungløs Stemme, med sine Hænder tæt omsluttede af hendes ærlige og trofaste. „Det var i aftes; jeg stod og stirrede ind ad de oplyste Ruber hos den gamle Guldsmed, ham, som hjøbte Faders og Moders Forlovelsesringe og senere Faders lille Brystnaal, Ankeret, Du gav mig imorges. Der var saa fuldt af Guld og Steine, det glimrede saa vidunderligt deilig; det var, som om det vinkede og loffede mig, dette Guld, mig, der ikke eiede en Skilling i min Pung. Det skulde være stort Gilde — jeg vidste det, men jeg turde ikke gaae derhen; jeg stybte den ene og den anden; man forfulgte mig paa Gaden, paa Bertshusene, hvor jeg kom, og raabte mig i Ørene: „Besdrager, der spiller og drifter paa Andres Pung!“ . . . Alt Dette gjentog jeg i mine Tanker, medens jeg stod berude og stirrede og stirrede, medens Guldet loffede og vinkede . . . Kun en eneste af disse Ringe, en eneste, og jeg kunde kaste dem deres Penge i Zinene . . . og . . . jeg kunde gaae med til Gilbet.“

Han holdt inde og knugede den knyttede Haand mod Panden. Marie betvang sin sagte Husken.

„Da nærmede lette Trin sig. Jeg foer sammen, som den onde Samvittighed, og traadte tilbage i Skyggen af en Lygtepæl. Det var en Pige; jeg kunde ikke see hendes Ansigt. Hun traadte ind i Boutiken og jeg hen til Vinduet. Jeg stirrede igjen derind. Hun stod med ryggen vendt imod mig og saae paa nogle Brystnaale; den ene efter den anden forlod hendes Haand og blev igjen lagt paa Disken med en benegtende Rysten paa Hovedet. De spillede i Puffjæret . . . O, hvor de spillede! Det krøb gennem mine Fingerpibber. Tilfids kom den Gamle frem med een, et lille Anker . . . jeg gjenkjendte den strax . . . det var den. Saa nikkede hun, tog sin lille Pung frem og betalte den med sine ærlige, suurt-erhvervede Skillinger . . .“

Han sankede Hovedet og gråd bittert; hun slyngede sine Arme tættere om ham, som vilde hun trøste ham, sige ham: „Jeg er her, jeg, din trofaste Søster!“

„Saa gik hun . . . ja, Du veed det jo . . . hun gik tilbage til sit fattige, men ærlige Hjem; men Sønderen blev tilbage, og med hende, hans Skotsengel, forsvandt den Anger, der for et Dieblis havde rørt sig i hans Hjerte. Guldet glimrede paany, det frygtelige Guld. Derinde paa Disken laae endnu Brystnaalene og loffede ikke blot den Ulykkelige berude, men ogsaa deres Tier, den gamle, haardhjertede Quier. Han stod og holdt den ene efter den anden for Lyset, at de rigtigt kunde spille. O, hvor de glimrede! Alt var forbi; det blev atter haardt og koldt herinde, og Begjerligheden efter Guldet talte ene; jeg aabnede hurtigt Døren og nærmede mig Disken. Jeg vidste ikke selv, hvad jeg vilde, hvad jeg skulde sige, hvad Ordene jeg skulde give mig. Men Hænder, som altid er Syndens Haandblanger, udeblev heller ikke her.

„De kommer vel efter Deres Søsters Pung?“ sagde den Gamle, og vendte sig om, for at række mig den lille, tomme Pung, Du havde glemt. Jeg greb den med Begjerlighed. Jeg Ulykkelige! Den bræubte ikke min Haand, den lille, ærlige Pung! Jeg greb den med den samme Haand, der saa Secunder isorveien havde ranet en af de ulykkelige Naale og endnu skjulte den . . . ja, endnu skjulte den . . . jeg greb den med samme Haand og forlod roligt Boutiken . . .“

Han stirrede stift og ufravendt hen for sig, som saae han det hele paany med Skælens Tie.

„Saa gik jeg opad Gaden, men herinde var der som sprunget Noget istskter ved Berøvelsen med Pungen. Jeg kunde ikke gaae til Gilbet; jeg gik omkring paa Gaderne med den og Naalen knugede i min Haand. Jeg veed ikke, hvordan det var; men hvordan jeg gik eller ikke gik, kom jeg altid tilbage til Guldsmedboutiken, og stod og stirrede derind; mine Fingre famlede om Naalen, som om de ikke vilde slippe den, men herinde var det, som om en Stemme sagde: „Saa ind og giv den tilbage!“ Jeg gik da — men gik Døren forbi, og tilfids bleve Lydene slukkede og Stobberne lukkede for Vinduerne. Saa gik jeg hjem, men jeg havde ikke Mod til at gaae op; jeg kunde ikke — nei, jeg kunde ikke! Men da Dagen kom, kom ogsaa mit Mod; jeg gjemte Brystnaalen i